

Cobrar para estar en la oficina

Jordi Cabré

Artículo / 12 de Diciembre de 2006

Leo que los funcionarios de la Generalitat cobrarán 50 euros como “plus” por el único concepto de no faltar al trabajo. Es decir, cobrar para estar. Se pretende de esta manera desincentivar el absentismo laboral, lo cual ya nos indica una determinada situación del funcionariado en casa. La simple toma de la medida, por si sola, muestra la falta de motivación que tienen los trabajadores públicos en este país. No se trata evidentemente de poner más controles, puesto que el control por si mismo no resuelve nada, pero sí que podría encontrarse una fórmula para implicar más al funcionario en su tarea: recolocación, redefinición de trabajos, evaluación por competencias o por resultados, trabajo en equipo, cambio de cultura...

Però la Generalitat del tripartit ha decidit que la veritable fórmula passa per aquests 50 euros. Això sí, hi posen un topall anual de 1.700 euros i així proven (suposem) de tranquil·litzar-se una mica la consciència. Sembla mentida que avui dia encara es pretengui cobrar per pura presència, per pura existència, per pura figuració, com si els funcionaris fossin monarques. La Generalitat hauria d'entendre que al ciutadà, un funcionari que hi és però que no acaba de ser-hi del tot, no li serveix per a res. El ciutadà no està disposat a pagar de la seva butxaca, perquè és evidentment d'aquí d'on vénen els 50 euros, la simple presència d'un treballador públic a la seva cadira. Ja li costa molt d'entendre que un home esdevingui president de la Generalitat acreditant l'únic mèrit de no tenir cognoms genuïns d'aquí, ja li costa entendre que en l'elecció dels càrrecs de confiança es prescindeix de tota mena de criteris referents als mèrits o als coneixements, ja li costa entendre que el poder públic es decideixi més en els despatxos dels partits que a les urnes, perquè al damunt la mateixa casa governamental, pagada per tots i cadascun de nosaltres, promogui dins seu unes conductes simplement presencials. És un insult per al ciutadà però també per al funcionari, que torna a trobar-se amb l'injust estigma de treballar en una veritable fàbrica de despropòsits. Ni ho mereixem els contribuents ni ho mereixen els treballadors públics, i no pot ser tan difícil buscar solucions més estimulants i imaginatives. Esperem, en tot cas, que amb aquests criteris no ens vulguin dir que els sous dels càrrecs públics també es deriva de la seva simple existència com a tals. Tot i que cada dia, francament, ho sembla més.